

3
СТОР.

Він — перший!
Жива легенда економічного...

4
СТОР.

Чим живе
Центр інформаційних технологій?

8
СТОР.

Дві кави
з іноземцем...

Про чашу життя та **день,** який минув і ще не настав

Післяслово до свята

Як відомо, 17 листопада — Міжнародний день студентів. Він постав із пам'яті про події глибокої осені 1939 року в Празі, коли спочатку на мирній демонстрації внаслідок її розгону підрозділами СС і поліцією був важко поранений, а потім помер студент Ян Оплетал, а пізніше арештовано його колег не тільки в столиці Чехії, а й в інших містах.

У 1941 р. в Лондоні Міжнародна рада студентів через вищезазначені події її проголосила 17 листопада відповідним Днем. Із часом останній трансформувався у свято молодості, енергії, надій і прагнень. Справді, коли, як не в юні роки, наповнені вишівським еліксиром, робити великі звершення?! Коли, як не в університетський період, по-справжньому йти до знань, творити добрі справи й закохуватися? Утім, сутність цих поривань у такому розумінні — не для всіх. Для них, мабуть існує притча, зміст якої подаю нижче.

...Якось професор зайшов до студентської аудиторії, поставив на стіл банку й мовив: «Уявіть, що це — чаша вашого життя». Кинув до неї аж до верху м'ячиків (таких, як для гри в настільний теніс) і запитав: «Банка повна?» Почув відповідь: «Так».

Тоді наставник дістав мішечок із камінцями й висипав їх до скляної посудини. Вони помістилися. Ще раз запитав: «А тепер банка повна?»

«Тепер точно повна!» — відповіли студенти. Професор усміхнувся, дістав з іншої торбинки пісок і насипав знову до посудини. Безліч крупинок, на диво, теж помістилися.

«А тепер банка повна?», — ще раз перепитав педагог.

«Без сумніву», — відреагували юнаки й дівчата. Далі побачили, як до посудини було влито ще дві чашки кави, яка, звісно, теж помістилася. Після цього прозвучало нове запитання від мудрого науковця: «Що це все може означати?»

Один студент наважився відповісти: «Мабуть, не так важливо, наскільки наповнене наше життя, але в ньому знайдеться місце для чогось нового». Професор, укотре усміхнувшись, відреагував: «Не зовсім. Спочатку, як ви помітили, ідуть м'ячики, які означають найважливіші етапи у вашому житті. Наприклад, любов, сім'ю, друзів, щастя, здоров'я, мрію тощо. Потім маємо дрібніші камінці. Вони — не настільки важливі, але яскраве й привабливе. Скажімо, гроші, робота, одяг, розваги... А потім іде пісок, який нічого не означає, однак усе поглинає. Мова про найпростіші примітивні потреби, звичні інстинкти — побільше з'їсти, полінуватися, попліткувати... Тобто йдеться про всі ті дурниці, на які ми витрачаємо значну частину життя».

Після останніх слів професор узяв

банку й запропонував усе проробити з її наповненням у зворотному порядку: «Спробуйте спочатку насипати пісок, покласти камінці, відтак — м'ячики».

Звичайно, крім піску, нічого в скляній посудині не помістилося. Тоді педагог продовжив: «Ось так улаштоване життя: якщо ви наповнили його чашу піском, то вже не зможете покласти туди значно важливіші речі. Такої помилки припускається багато людей. Спочатку наповнюють умовну посудину непотрібними речами, а коли згадують про найважливіші, то стає занадто пізно. Ви можете витратити життя на банальне проїдання часу: дивитися годинами телевизор чи взагалі всю добу просидіти за монітором комп'ютера. Притому, що цікаво, ваше життя буде наповнене, але чим? І скільки залишиться у вас місця для справді цінного?»

Професор перевів подих і резюмував: «Отже, розпочинайте в житті з основного. Формуйте його з найважливіших учинків. Із самого початку. І тільки тоді переходьте до другорядного». Після цих слів пролунало запитання з аудиторії: «А що означає кава в банці?» На це професор відповів студентам: «Незалежно від того, наскільки наповнене ваше життя, у ньому завжди повинна бути вільна хвилянка, трішки часу, щоб розділити його з найдорожчою людиною, із найближчим

оточенням за горнятком ароматного напою. Пам'ятайте про це!»

Отож і я по-батьківськи бажаю наповнювати вам, дорогі наші студенти, чашу життя найдорожчим. І звичайно, завжди знаходьте час для... кави! А продовжити хотілося б влучними словами з відеозвернення ректора УжНУ, професора Володимира Смоланки: «Дорогі друзі! Вітаю Вас із Міжнародним днем студента. Ми в Ужгородському національному університеті гордимось такими прекрасними, розумними, талановитими студентами. До речі, слово «студент» походить із латинського «studere», що значить «шукати», «прагнути до чогось». Отож я бажаю вам прагнути до знань, бути допитливими, бути енергійними, а також бажаю вам зміцнювати свою студентську дружбу, пронести її впродовж усього свого майбутнього життя, бути надалі молодими, позитивними та оптимістичними. Хорошого Вам настрою! Щастя! Зі святом Вас, друзі!»

Від себе тільки додам: приєднуюсь! І хоч ваш день, шановні здобувачі фаху, уже минув, але пам'ятайте: він ще... не настав! Адже попереду — стільки потрібно намріяти, організувати, зробити. Вірю: чаша вашого життя не буде наповнена піском... Ви ж — студенти УжНУ!

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

День кар'єри ЄС: погляд організаторів

Через карантин тепер роботодавці та майбутні їхні працівники знайомилися лише дистанційно. Утім, відеозв'язок не завадив продовжити традицію. Поглядами з «онлайн» для «Погляду» ділилися постійні співорганізатори заходу, серед яких – і альма-матер.

Директор Інформаційного центру ЄС в УжНУ Марта Шелемба розповіла: «Головна мета зустрічей, хай і в Інтернеті, – ознайомити сучасного студента з роботодавцем, ви-

вчити тенденції на ринку праці як в Україні, так і в Закарпатській області зокрема. Тренінги ми спрямували на те, аби здобувач фаху зумів реалізуватися в омріяній професії».

Проректор нашого вишу з науково-педагогічної роботи Ігор Король додав: «Нині університет для студента – не місце, куди він ходить, а структура, яка орієнтує на поняття «умію» і «знаю». Даємо змогу здобувачам фаху покращувати себе. Тренінги організуємо

щороку, постійно змінюємо їхню тематику – аби було цікаво не лише студентам, а й викладачам. Наставники також долучаються, адже проблеми актуальні, додаткові ж навички зайвими не бувають».

Практичним заняттям передувала панельна дискусія, що об'єднала представників освіти, бізнесу, громадського сектору й органів державної влади. Учасники говорили про виклики, які постають перед сучасним молодим фахівцем.

Ще один співорганізатор заходів – обласний центр зайнятості. Директор Юрій Фушич зауважує: «Прагнемо зорієнтувати молодь у правильному напрямку, аби обрала професію до душі й ставала успішною. Водночас роботодавці «отримують» професійну робочу силу. Тож День кар'єри – важливий. Хоч цьогоріч усе – онлайн, та це не завадило відчутти: результат буде. Активно ставили запитання як учні, так і студенти. Тривала жива дискусія, що не може не тішити».

Участь у дистанційних тренінгах узяло понад 260 студентів, котрі усвідомлюють: будь-яка кар'єра – рух. І на цьому шляху до свого призначення важливо, аби теперішні чи майбутні працівники та роботодавці знайшли одне одного, як кажуть, у потрібному місці й у потрібний час.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Власна поштова марка для УжНУ

Цьогорічний ювілей університету мав бути найфесичнішим святом року, проте карантин уніс свої корективи. Усе ж ми приймали вітання від інших вишів, організували акцію з озеленення, зняли кілька роликів і з теплом згадували минулі роки.

Та й це ще не все. Із дотриманням карантинних обмежень у фое головного корпусу тривало перше за часи існування університету урочисте погашення марки, приуроченої до 75-ої річниці. На заході були ректор УжНУ Володимир Смоланка, директор Закарпатської дирекції Укрпо-

шти Сергій Калій, голова Ужгородського клубу філателістів, віцепрезидент Асоціації філателістів України Микола Дудник та інші представники згаданих організацій. Як зазначив очільник вишу, це – унікальна подія, яка підкреслила вагомість Ужгородського національного університету для суспільства.

Після вітальних слів В.Смоланка, С.Калій і М.Дудник разом погасили марки штемпелем та підписали художні конверти.
Вікторія КЕНІДРА,
студентка
відділення журналістики.

Як ужнівці вчилися будувати кар'єру по-європейськи

У межах проведення Дня кар'єри ЄС у нашому виші відбулися онлайн-тренінги для студентів, спрямовані на професійне зростання та саморозвиток.

«Успішне резюме: практикум складання. Співбесіда з роботодавцем: правила самопрезентації», «Інструменти кар'єрного планування» – тренінги від доцента, директора Центру кар'єри УжНУ Тетяни Бутурлакіної. Протягом цих занять спікерка обговорювала з молоддю значення особистісного та професійного розвитку в житті людини, а також пояснила різницю між «soft skills» і «hard skills» (у перекладі з англійської – «м'які» та «жорсткі» навички). Крім того, тренерка дала практичні поради, як правильно скласти резюме і як успішно проходити співбесіду.

Тетяна Олександрівна розпочала заняття мотиваційним зверненням до студентів: «Ми з колегами та представниками Європейського Союзу дуже раді, що ви берете участь у тренінгах, адже подібний формат допов-

нює ваше академічне навчання. І ми віримо, що ви будете робити все для того, аби здобути сьогодні навички стали вам у пригоді, аби вони зміцнили здібності й допомогли розкритися та реалізуватися в майбутньому».

Упродовж наступного тренінгу доцент, керівник відділу міжнародних зв'язків УжНУ Оксана Свеженцева розповідала про те, як виграти стипендію на кредитне навчання чи стажування «Еразмус+». Озвучила й переваги короткотермінового здобуття освіти за кордоном.

«Мистецтво публічного виступу» – тренінг доцента кафедри бізнесу, адміністрування, маркетингу та менеджменту Вікторії Бондаренко. Спікер розповіла про правила успішної промови онлайн, зважаючи на сучасні реалії. Викладач зазначила, що в підготовці інтернет-промови не завжди діють ті прийоми, які оратори використовують для виступів наживо.

Студентка факультету іноземної філології Вікторія Кіт поділилася враженнями від участі

в Дні кар'єри: «Найбільше сподобався тренінг «Інструменти кар'єрного планування», адже спікер Тетяна Олександрівна дуже чітко й докладно все пояснила. Вона зацікавила нас та надала можливість висловитися кожному. Це дуже приємно, коли в час пандемії нам вдається так добре поспілкуватися».

«Долучився задля саморозвитку. Почув інформацію, що корисна мені не тільки як студентові, а і як майбутньому фахівцеві. Зараз почав краще розуміти форму кар'єрного планування, дізнався чимало нового про можливості стажування в «Erasmus+», – додав першокурсник факультету історії та міжнародних відносин Андрій Міхеєв.

Для всіх, хто хотів потрапити на тренінги, але з певних причин не зміг цього зробити, спікери записали стислі версії тренінгів. Відеоролики можна переглянути на YouTube-каналі «UZHNU TODAY».

Тетяна ПРОДАНЕЦЬ,
студентка
відділення журналістики.

У Юрія Бідзілі – ювілей!

Вітаємо з 55-літтям шановного завідувача кафедри журналістики, професора, доктора наук із соціальних комунікацій Юрія Михайловича Бідзілі! Доля ставить дві «п'ятірки» – «відмінно». Нехай усе так і буде в житті! Бажаємо здоров'я, наснаги, стрімкого руху вперед та всіх благ!
Із Днем народження!

Модернізовані... плани кафедри журналістики

Майбутні бакалаври та магістри вересень розпочали за програмами й навчальними планами за проектом «DESTIN – Журналістська освіта задля демократії в Україні: розробка стандартів, доброчесність та професіоналізм» (Co-Funded By The Erasmus+ Programme Of The European Union).

Мета – удосконалити медійну освіту, сприяти мобільності викладачів і студентів, налагодити співпрацю з роботодавцями, навчити медіаграмотності. До

проекту залучено 20 партнерів. Ідеться про виші й неурядові організації з Австрії, Великої Британії, Ірландії, Нідерландів, Польщі, Швеції. Координатор – Bath Spa University (Великобританія).

Партнерами з нашої держави виступили Міністерство освіти і науки України, ГО «Громадське радіо», Українська асоціація студентів та 10 університетів. Від УжНУ представлена кафедра журналістики.

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Він — перший!

Жива легенда економічного...

Іванові Мешку, докторові історичних наук, професору, фундаторові економічного факультету УжНУ, виповнилося 95 років.

Докладно про цікавий життєвий шлях відомого науковця наша газета повідомляла в № 5 (210) 2018 р. Тепер, із нагоди ювілею, пропонуємо короткий експрес у біографію.

І.Мешко 73 роки працював на різних посадах, 63 із них трудився педагогом. Додержався до підготовки понад 10 тисяч спеціалістів. Патріарх економічної науки Закарпаття нагороджений орденом «Знак Пошани», міністерською медаллю «За відмінні успіхи в роботі», значком «Відмінник освіти» тощо.

Народився 23 листопада 1925 року в селі Лецовиця, що на Мукачівщині. Спершу закінчив початкову школу, згодом неповну середню в Чинадієві й торговельну — у місті над Латорицею. Із 1945-ого три роки працював головним державним інспектором краю з торгівлі. Пройшов вищі курси торговельних працівників у Львові. Завершив екстерном торговельно-економічний інститут. У Мукачеві трудився директором кооперативного технікуму. У 1956-ому захистив кандидатську дисертацію у Львові, куди вступив до аспірантури. Того ж року почав працювати на кафедрі політекономії в УжНУ, згодом — на заочному, загальнонауковому та економічному факультетах. У 1973 р. захистив докторську дисертацію.

Іван Михайлович — фундатор, батько економічного факультету. Очолював підрозділ 26 років. Був не просто першим деканом, а найкращим деканом за час існування факультету — такої думки Віталій Сержанов, нинішній керівник економічного підрозділу, колишній студент та колега професора-ювіляра.

Крім того, Іван Михайлович близько 30 років був завідувачем

кафедри. За цей час створено 3 кафедри, підготовлено 3 докторів і 17 кандидатів економічних наук, випущено майже 10 тисяч спеціалістів народного господарства. У добробку — понад 100 друкованих праць, зокрема посібник, рекомендований МОН для студентів-економістів, та за темою докторської.

«Професор І.Мешко — ціла епоха в існуванні економічного факультету. Пишаємося: працювали разом із ним! Завжди могли посприяти поради. Іван Михайлович — постійно в курсі останніх подій в економіці, у світі, до того ж його погляд на події, що відбуваються, вирізняється особливо широким ракурсом, який не завжди й не всім підвладний», — переконаний В.Сержанов. А ще згадує роки, коли був студентом: «Іван Михайлович є улюбленим викладачем. Здобувачі фаху поважали й любили його. Моя перша стаття стосувалася вексельного обігу, а це предмет, який наставник читав. Міг над-

звичайно цікаво розповісти будь-які подробиці, що стосувалися його предмета. Пам'ятаю: на одній із дисциплін професор дозволяв нам на сторінці із зошита написати шпаргалку, але обов'язково власноруч. І ми намагалися втиснути дрібним почерком якомога більше інформації, хоч, звичайно, далеко не все, що хотілося. Викладачеві вдавалося зацікавити студентів, аби зосередилися на вивченні його предметів. Іван Михайлович — приклад у багатьох аспектах життя: як людина, інтелегент, науковець, педагог, декан, радник. Я радю, що може зателефонувати наставникові й поспілкуватись із ним — улюбленим викладачем, інтелектуалом найвищого рівня, живою легендою економічного факультету УжНУ».

Вітаємо Івана Михайловича з визначною датою! Бажаємо споглядати на життя з позитивом, міцного духу, здоров'я, усіх благ!

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Ідеям і рішенням — бути!

Думка з приводу одного форуму

Нещодавно вкотре зрозуміла: я щаслива людина, тому що так само віднедавна в моїх мережних стрічках мерехотять пости про «Re:Open Zakarpattia»: форум розвитку Закарпатської області, а не про приватні події приватного життя закарпатців). «Re:Open Zakarpattia» — форум ідей та рішень для розвитку Закарпатської області. Його основна мета — спростувати стереотипи з негативним відтінком про наш край, показати великий потенціал та можливість, зібравши найкращі ідеї та рішення від експертів, управлінців, громадськості. Цінність таких заходів уже в тому, що ми, прагнучи аналізувати своє, локальне, а це насправді «фішка» закарпатців, отримуємо доступ до публічного продукту про публічні, спільні справи, а отже, утрачаємо потребу спостерігати за особистим життям кожного. Але взагалі я не про це.

Ідея про закарпатський Давос вібрала в повітрі вже декілька років у середовищі «middle age class», однак були різні думки про формати, потім чергові вибори (отже, загроза заповлітзованості), пошук майданчика, дискусія щодо масштабу... А насправді всесвіт усе розкладає на свої місця: такий захід

мала організувати саме «young generation» — у новому форматі та місці, без стереотипного уявлення й історичної пам'яті, кого можна запрошувати, а кого не варто саджати разом на одну панель?). А COVID насправді допоміг: завдяки змішаному формату через фейсбук, теле-трансляцію та YouTube-панелі змогли прослухати сотні й сотні не лише учасників форуму.

Чула скептичну думку: а що ж змінилося внаслідок такого гарного заходу? «Спочатку було слово» — багато думок, припущень артикульовано публічно, на широку аудиторію в Деренівці вперше, зокрема, про культуру та інституції як тягар і шанс для розвитку регіону, який не можна змінити жодними фінансовими ресурсами чи організаційними моментами. Лише покорова, але постійна праця щодо створення нових соціальних структур, мереж, просування знань, технологій приведуть до успіху Закарпаття. Не вихлюпнувши з водою при цьому самобутність регіону. Дмитре й Росано Тужанські, уся Ваша величезна, дружна команда, завдяки організованому вами форумові швидкість цього повільного механізму, упевнена, пришвидшилася. Браво!

Мирослава ЛЕНДЬБЕЛ,
проректор
із науково-педагогічної роботи.

21 листопада — День гідності та свободи, а 28-ого — День пам'яті жертв голодоморів (щороку припадає на четверту суботу листопада). Пам'ятаймо...

Економісти в мережі

Хто, як не успішні випускники, продовжують прославляти рідний виш поза його межами. Економічний факультет створив серію роликів про досвід підприємців, котрі в різний час завершили навчання в підрозділі.

Випускницю спеціальності «Бухгалтерський облік та аудит» 2009 року, співвласницю мережі магазинів косметики **Валентину Карякіну** започаткувати бізнес надихнули книжки, а університет дав життєву базу, навчив бути відповідальною за рішення. Однокурсниця **Анна Петах** переконана: працювати на когось — добре, бо є стабільність, але немає розвитку, творчості. П'ять років тому Анна разом із чоловіком перейшли на здорове харчування й відчули брак відповідних продуктів, тож одними з перших в Ужгороді відкрили спеціалізовану крамницю.

Ярослав Малюк у 2009 році здобув спеціальність «Фінанси», а невдовзі відкрив піцерію. Економіст зазначив: «Рекомендую бути рішучими, упевненими в собі, не боятися

ризикувати й завжди усміхатися. Управлінець повинен залишатися позитивним, уміти знайти контакт із людьми». А однокурсниця **Меліта Рішко** ще під час навчання почала працювати в туристичному агентстві, згодом же разом із подругою заснували власне.

Схожа історія і в **Оксани Розман**, котра хотіла сама будувати робочий графік та плани, максимально бути відповідальною за комунікацію із замовниками, тож коли пішла з маркетингового агентства, вирішила відкрити своє. Нинішнім студентам випускниця 2016 року радить не сприймати навчальний період, як «час, щоб відучитися», а експериментувати, стажуватися, використовувати різні можливості, не боятися спілкуватися з людьми.

Наталія Нагорна після завершення «Банківської справи» у 2010-ому впродовж семи років працювала у фінансових установах та сфері роздрібної торгівлі, однак графік із 9-ої до 18-ої не влаштував. «В один день друг

запропонував розпочати виробництво морозива, і я без вагань погодилася. Уважаю: кожна людина повинна задуматися, що хоче робити. Не всі створені бути підприємцями. Це великий ризик, відповідальність, цілодобова робота, яка виснажує. Та якщо думаєте відкрити власну справу — не втрачайте час».

Власниця бренду одягу та салону краси **Вікторія Німець** (завершила навчання 2013 року) зізналася: на спеціальність «Економіка підприємства» привели думки про свій бізнес. Початківцям випускниця радить проаналізувати ринок, побудувати стратегію роботи, підібрати ефективну команду, активно рекламувати бренд. Тоді успіх не забариться.

Брата й сестру Василя та Оксану Бабидоричів відкрити справу спонукало бажання рухатися, а не сидіти на місці. Мама працювала шеф-кухарем, тож ідея відкрити сімейний заклад харчування зародилася сама собою.

А ось в **Анастасії Чорної** (спе-

ціальність «Логістика», 2020 р.) ідея бізнесу виникла, коли дівчина навчалася на другому курсі та мала велике бажання створити щось цікаве, нове. Так в Ужгороді з'явився простір, де поєднано три сфери: бутик квітів, декору та кави.

Як бачимо, історії успіху починаються по-різному, та здобути в університеті знання завжди є добрим підґрунтям.

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка
відділення журналістики.

Одним абзацом

■ **Святкували.** Уперше відзначення Міжнародного дня маркетингу відбулось онлайн (на платформі «Google Meet»). Ініціювали заходи завідувачка кафедри бізнес-адміністрування, маркетингу та менеджменту факультету історії та міжнародних відносин О.Дюгованець, доцентка О.Курей, професор С.Жуков та заступниця декана В.Бондаренко. Було майже 50 учасників: студенти підрозділу, практики-маркетологи, викладачі, молоді інших спеціальностей.

■ **Засідання.** Кафедра психології УжНУ в онлайн-режимі обговорила важливі питання. Серед них — результати науково-дослідної роботи викладачів підрозділу за 2020 р.; затвердження звітів. Узгодили індивідуальні плани науково-дослідної діяльності професорсько-викладацького складу та загалом на 2021 рік, розглянули пріоритетні напрямки науково-пошукової роботи, науково-дослідну роботу зі студентами тощо.

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Військова кафедра онлайн, або Як навчаються майбутні офіцери запасу

Відповідно до наказу ректора від 13 листопада, дистанційне навчання в УжНУ продовжено до 31 грудня.

Звичайно, кафедра військової підготовки як структурний підрозділ вишу вимушена пристосовуватися до таких реалій. Загалом тут, незважаючи на ситуацію з пандемією, у вересні навчання розпочали традиційно – із дотриманням карантинних норм. Благо, були забезпечені захисними масками, антисептиками та навіть рукавичками. Приміщення, у яких організували заняття, систематично провітрювали, а більшість пар проводили просто неба. Також перед початком останніх лікарів здійснювали температурний скринінг.

Специфіка кафедри, що готує офіцерів запасу, полягає в необхідності саме очної форми навчання, яка сприяє зміцненню військової дисципліни. Та погіршення епідеміологічної ситуації змусило дистанціюватися.

«Для надання матеріалу нашим студентам використовуємо «Classroom» та «Google Meet». У кожного навчального взводу є сторінка / група та куратор, котрий відповідає за забезпечен-

ня інформаційним матеріалом, зокрема лекціями. Передбачено, звичайно, і проведення занять онлайн, щоб переконатися в опануванні дисциплін та щоб мати зворотний зв'язок. Без сумніву, на першому місці – практичні в аудиторних умовах, але, на жаль, ситуація з коронавірусом вносить корективи. Вимушені підлаштовуватися», – каже завідувач кафедри, кандидат психологічних наук, полковник запасу Василь Олійник.

Про специфіку здобуття фаху розповіли й майбутні офіцери.

«Загалом дистанційне навчання мені подобається, бо з'являється більше вільного часу. Паралельно ще здобуваю фах журналіста на філологічному факультеті, тому, якщо порівнювати, то вивчати гуманітарні науки онлайн – реально, а військову справу – не зовсім. Утім, кафедра військової підготовки гарантує безпечну освіту навіть в умовах карантину. Уважаю, раз на тиждень відвідувати заняття можливо, бо більшість пар відбуваються просто неба. Із початку пандемії щоразу при вході на кафедри була можливість узяти маску чи рукавички, якщо хтось забув

їх удома», – зазначає студентка 205 взводу спеціальності «Психологія» Дар'я Пітра.

А ось із зазначеного підрозділу названої спеціальності Сергій Мудрик додає: «Дистанційне навчання для нас – не добре, оскільки складно вивчати військову справу тільки за допомогою Інтернету. Сподівався вийти на полігон, постріляти, але цього не відбулося. Насправді прикро, бо офіцер, не тримаючи зброї в руках, навряд зможе захищати сім'ю, Батьківщину, тобто відстоювати суверенну та цілісну правову державу. Хоч ситуація з пандемією складна, і тому такі реалії з навчанням».

Тим часом у жовтні, до Дня захисника України, відбулося урочисте вручення офіцерських погонів випускникам військової кафедри. Обов'язковим етапом перед присвоєнням звань є навчальний збір. Торік він тривав в особливому форматі: без поселення в казарму. Яким буде для чергових випускників – поки не відомо. Усе залежатиме від ситуації з пандемією.

Галина СОВБАН,
студентка

відділення журналістики.

Вчена рада – на зв'язку

Наказом ректора продовжено дистанційну роботу університету до кінця року, тож чергове засідання головного колегіального органу відбулося онлайн.

Першим виступив відповідальний секретар приймальної комісії УжНУ Петро Горват. Доповідав щодо проміжних результатів вступної кампанії. Ряди здобувачів фаху цього року уже поповнили до 3700 студентів, із них близько 2200 – на базі повної загальної середньої освіти. Усього надійшло майже 14 500 заяв. Остаточні підсумки підіб'ють після завершення третього етапу вступу та прийому іноземців. Водночас обговорили завдання щодо організації наступної кампанії.

Своєю чергою, очільник медичного факультету Олександр Болдіжар презентував навчальну, наукову та виховну сфери підрозділу. Забезпечуючи навчаль-

ний процес в умовах карантину, деканат одного з найбільших підрозділів альма-матер автоматизував діяльність. Запроваджена програма дозволяє отримувати зведені дані щодо контингенту здобувачів фаху, рейтингів, відомостей складання та перекладання, навчальних карток студентів, звіряти інформацію з ЄДЕБО, формувати довідки для додатків до дипломів. Медфак також провів анкетування молоді щодо роботи викладачів. За словами ректора Володимира Смоланки, такі опитування поширені в закордонних вишах і їх проводитимуть надалі в різних підрозділах УжНУ.

Під час засідання, зокрема, проголосували за створення Центру підготовки та атестації кадрів вищої кваліфікації й розв'язали поточні питання.

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка

відділення журналістики.

Випускник відділення журналістики УжНУ Олексій Уманський, засновник і керівник радіо «Єден», готує оригінальну платівку з композиціями закарпатських виконавців. Для вінілового збірника вже підібрав 10 пісень. Наразі збирає кошти від меценатів, небайдужих. Також триває передпродаж. Ініціатор планує видати 100 екземплярів із кольоровою обкладинкою. Реалізувати задум хоче до 18 січня: тоді радіо «Єден» зустрине третю річницю створення.

Чим живе Центр інформаційних технологій?

Історія Ужгородського національного університету насичена, кожен підрозділ є особливою частинкою, яка формує міцний фундамент вишу. Цікаву історію має й Центр інформаційних технологій УжНУ. Знайомтеся!

У наш час існування вищезазначеного підрозділу в альма-матер – закономірне й зрозуміле. Одне із завдань Центру, власне, частково відображене й у назві: поширення практик застосування інформаційних технологій серед університетів. Водночас, аби ґрунтовніше поринути в цю сферу, варто повернутися в минуле.

За наказом ректора № 171 від 25.01.1978 р., створено обчислювальний центр як окремих підрозділ Ужгородського державного університету. Через двадцять два роки на основі нового наказу – № 205-03 від 07.09.2000 р. – відкрито інформаційно-обчислювальний центр (ІОЦ), до якого ввійшли обчислювальний центр та інтернет-центр. 2006-ого ІОЦ реорганізовано в аналітично-обчислювальний центр (АОЦ) та інформаційно-технічний центр (ІТЦ), а вже через 10 років АОЦ перейменовано на інформаційно-обчислювальний центр, який і досі існує як окрема структура нашого вишу.

У Закарпатському державному університеті в 2005 р. створили навчально-науковий інститут інформаційних технологій та дистанційної освіти, який за кілька років перейменували на інститут інформаційних технологій, а з 2013-ого це – інститут інформаційно-комунікаційних технологій. Тоді ж відбулося об'єднання двох вишів.

2015 р. Центр інформаційних технологій створено вже

на базі реорганізованого навчально-наукового інституту інформаційно-комунікаційних технологій. Нині підрозділ перебуває у вирі подій, пов'язаних переважно з онлайн-навчанням, проте не «дистанційною» єдиною живе ЦІТ. Він виконує ще кілька основних завдань: участь у розробці проектів і планів розвитку інформаційно-комунікаційних технологій, упровадження їх у навчальний процес, наукову та управлінську діяльність; технічна підтримка системи електронного навчання, офіційного сайту, електронного репозитарію наукових публікацій; розробка методичних рекомендацій, проведення навчальних курсів щодо використання інформаційних технологій для співробітників та науково-викладацького складу університету. Ці й чимало інших завдань виконують п'ять підрозділів Центру: відділ інноваційних та вебтехнологій, відділ електронного навчання, відділ технічних засобів навчання, відділ комунікаційних технологій і лабораторія мультимедійних технологій навчання.

Відділ інноваційних та вебтехнологій

Підрозділ в умовах карантину, як зазначає начальник відділу Сергій Вронський, має чимало роботи, пов'язаної із сервісами Google у межах підписки G Suite for Education (Google Workspace). Це пакет спеціалізованого хмарного програмного забезпечення й інструментів для спільної роботи, за допомогою яких організують дистанційне навчання (листування, відеоконференції,

опитування). Нині працівники відділу зосередили увагу на реєстрації та підтримці нових студентських акаунтів. До початку листопада створено майже 16 тисяч облікових записів, із них понад 13 тисяч – здобувачів освіти.

У результаті співпраці з Google у студентів та викладачів є доступ до сучасних сервісів. Насамперед мова про Gmail з офіційними електронними скриньками в домені uzhnu.edu.ua, що дозволяє нам легко комунікувати з однокурсниками та викладачами.

Студенту не потрібно довго шукати скриньку наставника, натомість легко може написати листа, увівши ПІБ у полі «Отримувач», і система запропонує електронну адресу. Крім цього, у користувачів з'являється необмежений дисковий простір на Google Drive, а це є вагомою перевагою. В оновленому мобільному додаткові Gmail уже є й чат, чат-кімната та зустрічі, що може замінити інші месенджери й дозволяє спілкуватися в одній системі без установлення нових застосунків.

Працівники відділу створюють різні відеоматеріали про сервіси, які полегшують роботу в онлайн-режимі, та проводять курси для викладачів, щоб докладніше ознайомити їх із програмами й уникнути подальших труднощів.

Утім, робота відділу не обмежується лише вищезазначеною діяльністю. Одне із завдань – підтримка офіційного вебсайту університету (www.uzhnu.edu.ua), який розробили в жовтні 2013 року.

Відділ електронного навчання

Надзвичайно актуальний зараз, у час пандемії, хоч запроваджувати дистанційну форму здобуття освіти в університеті розпочали ще 2014 року. Сайт створений давно, проте влітку саме цей структурний підрозділ розробив оновлену версію й стежить, щоб його робота була якісною та безперебійною.

За понад два останні місяці та весняний період тисячі студентів і сотні викладачів користуються сайтом електронного навчання щодня. Із 1 вересня переглянуто понад 4,5 млн сторінок, а це в 10 разів більше порівняно з таким самим періодом минулого року. Якщо брати до уваги два останні роки, то за весь 2019 р. було понад 1,5 млн, а нині – за 2020-ий – уже понад 19,1 млн переглядів сторінок.

Відділи технічних засобів навчання та комунікаційних технологій тісно співпрацюють та обслуговують технічні засоби університету як на факультетах, так і в інших структурних підрозділах. Зокрема, забезпечують під'єднання комп'ютерів до університетської мережі з доступом до Інтернету. У разі виникнення проблем відповідальні особи контактують із відділами, після чого відбувається консультація й допомога з вирішенням питань в онлайн-режимі або ж прибуття працівника на потрібні факультет чи відділ. Щоб отримати техпідтримку, слід заповнити форму електронних звернень на сайті.

За останні кілька років університет закупив понад 600 комп'ютерів, якими користуються ужнівці та які,

відповідно, потребують постійної технічної підтримки. Нещодавно завершилося кілька тендерних процедур, і в нашому виші стане більше на 120 ноутбуків, 120 вебкамер, 45 графічних планшетів, а також примножиться різноманітне комунікаційне обладнання. Крім того, розширено мережу покриття за технологією Wi-Fi у кількох навчальних корпусах.

Участь у тендерних закупівлях, консультації з обладнання мультимедійних аудиторій – не менш вагомі завдання відділів.

Лабораторія мультимедійних технологій навчання

Вивчає сучасні підходи у використанні мультимедійних технологій у навчальному процесі. Було розроблено більше ніж 20 електронних навчальних посібників. У 2017 – 2019 рр. 8 із них рекомендовано вченою радою університету, а електронний навчальний посібник «Тексти в презентаціях» посів 1 місце на загальноуніверситетському конкурсі «Кращий підручник або навчальний посібник за 2018 рік». Про актуальність видання саме електронних матеріалів свідчать дані з кількості переглядів. Зокрема, посібники із серії Office 2016, що доступні на інфоцентрі сайту УжНУ, переглянули понад 43 тис. користувачів.

Отже, як бачимо, Центр інформаційних технологій плідно працює для полегшення життя студентів та викладачів (особливо під час дистанційного навчання!) і створення комфортних умов для здобуття якісної вищої освіти в будь-якому форматі.

Вікторія КЕНІДРА,
студентка

відділення журналістики.

Невицький замок дивує новими знахідками!

У межах реалізації грантового проекту «Розвиток інфраструктури у сфері туризму і рекреації Закарпаття шляхом реставрації пам'ятки архітектури національного значення — Невицького замку (перша черга невідкладних робіт)» фахівці здійснювали археологічні дослідження центральної башти Невицького замку.

Археологам удалося виявити невелике підвальне приміщення глибиною 4 та площею до 13 квадратних метрів. Про нього досі було невідомо й, найімовірніше, зважаючи на отримані дані, там зберігали запаси харчів.

Керівником заgonу, що займався дослідженнями, був доцент кафедри археології, етнології та культурології УжНУ Володимир Мойжес. Він, зокрема, розповів: «За час експедиції виявили деякі індивідуальні знахідки. Приміром, кований мавсивний наконечник арбалетної стріли. Однак найцікавіші — сот-

ні фрагментів кахлів, розчавлених ґрунтом і камінням. Зараз їх склеюють та реставрують. Вони датуються першою половиною XVII століття. Ці кахлі — без візерунків і різної форми: мископодібні, цибулеподібні або конічні. Найімовірніше, усі вони з однієї

печі. Отже, можна реконструювати кахельну піч, що функціонувала, обігрівала приміщення в Невицькому замку (скоріше за все в центральній башті) у першій половині XVII ст., відтворити вигляд зазначеної споруди. Зрештою, виявлені знахідки передамо на постійне зберігання до Закарпатського обласного краєзнавчого музею, і це дасть можливість доповнити колекцію експонатів ранньомодерного часу».

До розкопок долучився експерт і науковець, котрий десятиліттями вивчає Невицький замок, Олександр Дзембаса. У дослідницьких роботах узяли участь інші науковці УжНУ, зокрема доцент Ігор Прохненко, а також колишні вихованці археологічного гуртка під керівництвом О.Дзембаса — нинішні студенти різних факультетів нашого вишу.

Галина СОВБАН,
студентка
відділення журналістики.

Світлій пам'яті професора Михайла Лендела

вич велику увагу приділяв господарській діяльності. Так, у селі Великі Геївці (також входило до складу колгоспу) на кошти господарства було побудовано сучасний цегельний завод потужністю 1 млн цегли на рік. У 1974 р. з ініціативи голови колгоспу газифікували села Малі й Великі Геївці. Перебудовано виробничі об'єкти господарства. А ще зросла оплата праці колгоспників.

Із 1986-ого М.Лендел перейшов на наукову роботу. Був старшим науковим співробітником відділу регіональних проблем комплексного соціально-економічного розвитку Закарпатської області Львівського відділення Інституту економіки АН України, провідним науковим співробітником Інституту регіональних досліджень НАН України (1991 — 1996), заступником директора з наукової роботи Закарпатського регіонального центру соціально-економічних і гуманітарних досліджень НАН України (1996 — 2001). Вивчав економічні процеси в агропромисловому секторі регіону, питання економічного та соціального розвитку Закарпаття, проблеми зовнішньоекономічної діяльності, транскордонного співробітництва та інтеграції економіки регіону в європейські економічні структури тощо. Автор майже 180 наукових публікацій, зокрема понад 20 монографій (8 — одноосібних).

М.Лендел — учасник розробки концепції соціально-економічного розвитку Закарпаття (1991), проекту вільної економічної зони в краї (1994), концепції сталого розвитку (2002), проекту функціонування й розбудови спеціальної економічної зони «Закарпаття» (2002) тощо. Тобто робив усе для того, щоб область рухалася вперед.

Крім того, із 1983 року почав викладати на економічному факультеті Ужгородського університету. Був деканом підрозділу міжнародних відносин, завідувачем кафедри міжнародних економічних відносин. А ще — завідувачем кафедри маркетингу Мукачівського університету.

Останнім часом трудився професором кафедри менеджменту туристичного та готельно-ресторанного бізнесу Ужгородського торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету. Учив студентів учитися протягом усього життя. Дбав про підготовку науково-педагогічних кадрів: серед вихованців — 14 кандидатів і 2 доктори економічних наук.

Михайло Андрійович був люблячим чоловіком, ніжним татком, лагідним дідусем. Разом із дружиною Кларою Іванівною виростили й виховали двох чудових доньок — Лесю та Нелю. Вони стали докторами наук, професорами. Їхні чоловіки теж займаються наукою й педагогікою. Троє внуків — кандидати економічних наук. І дідусь із небес спостерігатиме над продовженням цієї славної династії.

Багатолітню й добросовісну працю М.Лендела неодноразово відзначали. Його було обрано членом Всеукраїнського конгресу економістів-аграрників та зовнішньої колегії професорів Академії наук Угорщини. Нагороджено медалями «За трудову доблесть», «80 років Національної академії наук України», а також нагрудним знаком «За розвиток регіону», численними грамотами Закарпатської обласної ради та облдержадміністрації. Найбільшою ж нагородою стали слова вдячності багатьох закарпатців, яким він зробив чимало доброго.

Професор М.Лендел скінчив свій земний шлях. Любляча родина в глибокому траурі. Ми висловлюємо щире співчуття дружині, донькам і зятям, улюбленим онукам. Сумуємо разом із вами. Нехай рідна закарпатська земля буде пером для відомого господарника, ученого, педагога, організатора навчально-виховного процесу у виші, просто великої Людини. Вічна пам'ять Михайлові Андрійовичу.

Ректорат, профспілкорова організація та колектив УжНУ.

Цьогоріч ужнівці писали диктант національної єдності онлайн

Ювілейний, 20-ий, диктант національної єдності студенти УжНУ разом з усією Україною писали 9 листопада — у День української писемності та мови.

Традиційно найактивнішими учасниками флешмобу були школярі, студенти та викладачі навчальних закладів, але щороку диктант розширює межі — у ньому беруть участь представники найрізноманітніших професій, а також відомі спортсмени, актори, бізнесмени та політики.

До написання диктанту долучилися й філфаківці. Зокрема, студентка 4 курсу відділення журналістики Дар'я Пітра розповідає: «Цього року писала

радіодиктант, аби перевірити знання, відчуття єднання завдяки мові з усім світом. Слухала на робочому місці, адже взяла участь у заході разом із колегами із «Суспільного».

Надіслати свої роботи для перевірки могли за адресою «Українського радіо» упродовж доби, потім текст було оприлюднено на сайті. Цю роботу, до речі, написав відомий письменник, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка Іван Малкович. Читала в ефірі «Суспільного» акторка Римма Зюбіна.

Каріна НЕГРЯ,
студентка
відділення журналістики.

Перший економічний форум Закарпаття — на YouTube-каналі

Декан економічного факультету УжНУ Віталій Сержанов продовжує підтримувати роботу Першого економічного форуму Закарпаття, який був організований у 2019 році на базі Ужгородського національного університету. Мета заходу — об'єднати зусилля бізнесу, науки, освіти та влади для розвитку нашого регіону.

Через карантинні обмеження й неможливість організації щорічного форуму з великою кількістю учасників вирішили створити YouTube-канал, де у форматі онлайн-бесіди учасники ділилися ідеями та думками, які стосуються бізнесу, влади та освіти краю.

Упродовж місяця відбулися зустрічі з понад десятьма під-

приємцями. Частина відеоматеріалів — уже на каналі «Економічний форум Закарпаття». Зокрема, із директором ТОВ «Шаян» Андрієм Сугаєм, директором ДП «Закарпатський обласводдор» Михайлом Качуром та іншими вже можна подивитися на зазначеному інтернет-ресурсі. У такий спосіб про названий захід матимуть змогу дізнатися більше однодумців, яких цікавлять відповідні теми.

У коментарях є можливість висвітлити власну думку, а також підписатися на канал, щоб отримувати сповіщення про вихід нового відео, яке обов'язково буде пізнавальним.

Богдан ЗІЛІНЕЦЬ,
студент
відділення журналістики.

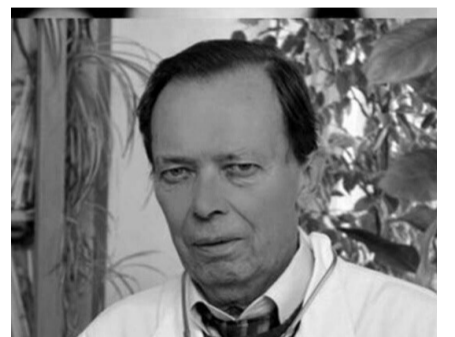
Відійшов у вічність доцент Михайло Шутев

У вівторок, 10 листопада, за кілька днів до свого 79-річчя, після тривалої невиліковної хвороби покинув цей світ кандидат медичних наук, доцент кафедри факультетської терапії медичного факультету УжНУ Михайло Шутев.

Перестало битися серце відомого лікаря-кардіолога, який вилікував не одну тисячу сердець. Колеги, студенти та пацієнти поважали й любили М.Шутева за високий професіоналізм, інтелект, талант викладача-наставника, доброзичливість та безвідмовність.

Народився Михайло Михайлович в Ужгороді. У 1958 р. із золотою медаллю закінчив СШ № 10 ім. Мате Залки, а в 1965 році — медичний факультет УжДУ. Працював головним лікарем Кушницької та Білківської дільничних лікарень Іршавського району. У 1970-ому талановитий лікар став аспірантом кафедри факультетської терапії медичного факультету, де після захисту в 1973 році кандидатської дисертації за темою «Окисно-відновні процеси та зсідання крові у хворих ревматизмом» працював спочатку асистентом, а з 1991 р. й до останнього подиху — доцентом.

М.Шутев був лікарем широкого профілю, справжнім терапевтом-цілителем. Основні напрямки діяльності — невід-

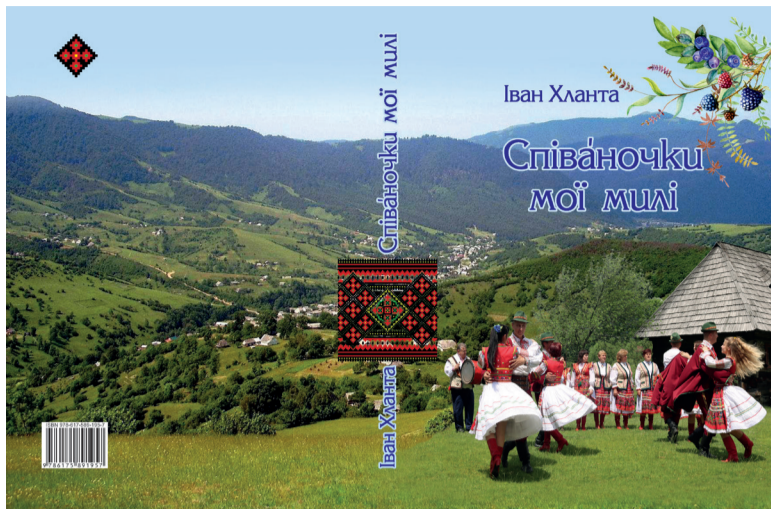

кладні стани: інфаркт міокарда, аритмологія, тромбопрофілактика та тромболікування.

Михайло Михайлович також запам'ятається як член Європейського та Угорського кардіологічних товариств, Угорського товариства медичних працівників, зовнішній член Угорської академії наук. Регулярно виступав із доповідями на міжнародних конференціях в Україні й за кордоном. За вагомих внесок у наукову та педагогічну діяльність нагороджений почесною відзнакою — медаллю Семмельвейського медичного університету Угорщини, а 2018 р. — відзнакою Угорської академічної ради Закарпаття.

Ректорат, колектив медичного факультету УжНУ, колеги з кафедри факультетської терапії, яким поталанило працювати з цією неординарною людиною, глибоко сумують і висловлюють щирі співчуття рідним та близьким Михайла Михайловича.

Коломийковий розмай у записах Івана Хланти

Іван Хланта, видатний учений-етнограф, фольклорист, учергове підтвердив своє місце серед визначних та провідних знавців культурного багатства Закарпаття, випустивши у світ чудовий збірник кращих зразків народних коломийок села Колочава Міжгірського району Закарпатської області «Співаночки мої милі». На кількох сотнях сторінок — оригінальні та неповторні зразки, записані ще під час наукової експедиції 2006 року й публікуються вперше.

Пропонована книжка — титанічна праця вченого зі збереження такого жанру народної пісенності, як коломийки. Справедливо пише автор: «Коломийки — унікальний витвір народного генія, ідеал духовності, гармонії, краси (...). Коломийки — символ національної пам'яті».

Перед читачем відкривається цілий пласт народнопісенної творчості, яка якнайширше охоплює всі грані життя. Ліричний герой мислить та сприймає світ предметно й цілком реалістично. У коломийках живе в оточенні мальовничої природи, що часто оспівується з неймовірно трепетною любов'ю:

Як то люблю, як то мило жити в ріднім краю,

Про долини й полонини я щодня співаю.

Гори мої, сині гори, між ними долина,

В тій долині Колочава цвіте, мов калина.

Із давніх-давен Колочава, розташована в гірській долині, славиться красою навколишньої природи. Тут і прадавні ліси, і стрімкі потоки, і високі полонини. Усе це є натхненням для коломийкарів, дає поштовх до творчості, сил і сповнює наснаги.

Із рецензованого збірника видно, що коломийки супроводжують ліричного героя впродовж усього життя, від колиски й до могили. Немає такої життєвої віхи, події чи ситуації, на яку б не знайшлося влучного рядка в пісенному еквіваленті. Кожне слово — виважене, доречне, написано надзвичайним ритмом, що здатен передати стукіт серця матері під час виконання коліскової, схвильоване серцебиття юного коханця та впевнене — зрілого життя, навіть легкий подих гірського вітру. Проте слухача коломийки зачаровують насамперед простотою й художньою довершеністю, а також величезною тематичною різноманітністю, витонченістю форми. Ще Іван Франко сказав про всеохопність життя, відображеного в коломийках.

Зазначені пісенні мініатюри можуть виконуватися по одному куплету або цілими в'язанками, такими собі народними попури, де зібрана всяка всячина. Під час фіксації музичних творів чи виконання в'язанок різними співаками рецензованого збірника та систематизації матеріалу упорядником вникали труднощі, а саме: часто

траплялися повтори одних і тих самих текстів, що створювало певні труднощі, адже слід було відсіяти й відкинути популярні співанки, відомі всім виконавцям, і відшукати унікальні, виокремити та помістити в збірку неповторні, оригінальні коломийки. Без сумніву, автор-упорядник виконав колосальну та кропітку роботу.

Коломийки є різні: святкові й повсякденні, традиційні й сучасні, із найрізноманітнішим змістом. У книжці також подано типові коломийкові мелодії. Автор підкреслює їхню універсальність і мобільність: «На всі випадки життя і на всі віки». Він каже, «якби зібрати все те, про що мовиться в коломийках, вийшло б ціле людське життя з навколишньою природою, порами року, з любов'ю і ненавистю, з радістю і смутком, з ніжністю і жорстокістю, з великим і дрібним».

Коломийки в Колочаві, як і в інших місцевостях Карпат, також називають співанками, співаночками. Звідси й походить назва збірки. Згадані зразки належать до найпоширеніших фольклорних перлин народної творчості, і в процесі побутування стали прекрасними, витонченими, відшліфованими не тільки тексти коломийок, але і їх звучання — мелодія, гармонія, пісенність, ритм. Щодо того, звідки походить назва «коломийка», одне з пояснень — від давнього танцю, для виконання якого ставали в коло, що символізувало: вічність, сонце, небо, безкінечність та досконалість.

Автор передмови зазначає: «У коломийках відбита життєва енциклопедія людських почуттів. Чимало куплетів звучать як ідіоми, як згустки народної мудрості. Коломийки вчать нас говорити точно і лаконічно, кількома фразами, давати вичерпну й глибоку характеристику подіям, думкам, предметам».

Без сумніву, коломийки — культурний код нашої нації. Неможливо залишитися байдужим, коли їх почуєш. Вони пробуджують національну гідність і

свідомість, посилюють спорідненість із минулими поколіннями, відлунюють у серці чимось рідним, знайомим. Здається, співанки пульсують у нашому серці. Цей щедрий розмай відповідної творчості сповнює кожного українця гордістю за багатющу культурну спадщину, яка не втрачає актуальності, ба більше, адаптується під сучасні реалії та звучить по-новому.

Іван Васильович підмічає: «Колочавці і нині дбайливо зберігають й успішно розвивають традиції своїх предків, шукають нові шляхи в інтерпретації коломийок». Автор захоплений та зачарований тим, що в згаданому селі з особливою увагою ставляться до коломийкової спадщини.

І.Хланта справедливо наголошує: чимало коломийок сягають корінням у сиву давнину, у дохристиянські часи, коли наші предки у своєму світогляді й віруваннях оживляли природу, наділяли душею явища та стихії. Зокрема, трапляються коломийки, де доля людини — божество-неминучість, божество-фатум. Є й інші образи, які спираються на українську фольклорно-міфологічну традицію. Ці співаночки, за словами автора, «дихають етнонаціональним міфо-фольклорним духом століть».

І сьогодні коломийки разом із порадами, які в них звучать, не втрачають актуальності, адже природа людини залишається незмінною. Сучасний індивідум, як також покоління предків до нього, прагне того самого: щастя, шани від інших, знайти й зрозуміти своє призначення, відшукати та зберегти справжнє кохання, бути в оточенні вірних друзів тощо. Автор слушно зазначає: «У своїй сукупності коломийки дають настанови на всілякі випадки життя, допомагають справлятися з різними труднощами».

У пропонованих перлинах народної творчості трапляються традиційні формули: побажання, привітання, запрошення, записягання, примовляння, замовляння, застереження, погрози, прокльони,

Пісні натхненні! Предків трудовитих палкі й сердечні, щирі голоси!
Дай, доле, нам о, дай не розгубити безцінній скарби нетлінної краси!
Софія Малильо

різкий осуд когось тощо. Особливо вирізняються два типи: благоповажання й злоповажання. Вони демонструють національний характер, оскільки перебувають у генетичному зв'язку з традиціями народу, його віруваннями та забобонами, обрядами й діями. Автор також указує на те, що «у коломийках містяться справжні мудрі самоцвіти висловів, роздумів, порад, настанов».

Крім того, І.Хланта намагався зберегти колочавський мовленнєвий колорит, що надає коломийкам особливої неповторності. Синтаксичні конструкції та лексику збережено повністю, подано без змін. Автор пише: коломийки «жваво і яскраво, з дивовижною емоційною зарядженістю та душевною теплотою повідомляють про щось таке, що варто запам'ятати. Щира віра у всеперемагаючу силу любові та добра є камертоном переважною більшістю коломийок».

Як учений, І.Хланта велику частину свого плідного наукового життя присвятив тому, щоб уберегти від забуття перлини усної народної творчості. Завдяки Іванові Васильовичу і його невтомній праці з'явилася на світ ця монументальна книжка «Співаночки мої милі», яка стане постійним фаховим зацікавленням для етнографів, фольклористів, істориків культури. Утім, збірник розрахований на широке коло читачів, у ньому кожен знайде для себе щось цікаве, щемливе, особливе, відшукає ті пісенні рядки, які з теплою відгукнуться в серці й западуть у душу. Читач «відкриє унікальне значення цих витворів горян у контексті збереження пісенної спадщини як України, так і свого краю».

Уважаю: якнайраніше дитина повинна ознайомитися із зазначеними неповторними перлинами народної мудрості. Із цього приводу поетеса Ліна Костенко справедливо стверджує: «В дитинстві відкриваєш материк, котрий назветься потім — Батьківщина».

Ніка ПРИЧАРА.

Топ-10 фільмів для ще не зимового настрою

Осінь — найкращий час для теплих светрів і ароматного чаю. А ще — чудова пора для довгих прогулянок із друзями та вечорів за переглядом цікавого фільму зі смаколиками. Обрала 10 фільмів, які, на мою думку, допоможуть найкраще зарядитися осіннім настроєм, пом'якшити, послухати гарну музику, посміятися або ж трохи посумувати. Отже...

«Інші»

Стрічка, від якої тілом пробігають мурашки. Оскільки зараз листопад — один із найтаємничіших місяців — без історії про надприродне не обійтися. Рекомендую «Інші». Це — атмосферне кіно, яке тримає в постійній напрузі, адже не знаєш, що буде далі. Крім того, подивитися фільм про ізоляцію й дізнатися таємниці старих будинків.

«Амелі»

Усім хочеться дива. У цьому випадку майже завжди в пригоді

стають французькі стрічки, здатні як покращити настрої, так і змусити поплакати. «Амелі» сміливо входить до названого списку.

Акторка Одрі Тоту та її героїня зробили все, щоб ви повірили в диво. Вузькі вулички Монмартра, пейзажі, інтер'єри й, звичайно, музика Яна Т'єрсена. Ці складові змішуються в коктейль емоцій, які дарує фільм навіть за десятим переглядом.

«Похмурі тіні»

У ролях — Джонні Депп, Хелена Бонем Картер, Єва Грін. Картинка, музика, герої — усе показує, що до стрічки однозначно доклав зусиль Тім Бертон. Вампіри, відьми, вовкулаки й хіти сімдесятих майстерно створюють готичну атмосферу.

«Вживуть тільки коханці»

Двогодинний рай для естетів та інтелектуалів. Фільми, де зображені вампіри, можуть бути поетичними, повільними, веселими, а не кривою вахана-

лією. І звичайно, стрічку варто переглянути хоч би заради Тома Гіддлстона, який майстерно перервтілює у вампіра з депресією.

«101 далматинець»

Класика від Діснея. Що може бути кращим за мультфільми? Тільки добрі мультфільми. Лампова картина, пронизана джазом, краєвидами осіннього й зимового Лондона. Вам тільки залишається милуватися маленькими цуценятами. А після перегляду мультфільму — наспівувати пісню Роджера про Круеллу де Віль.

«Століття Адалін»

Не фільм, а сюрприз, наповнений флешбеками героїні. У стрічці — харизматичні актори, чудова атмосфера, кадри осіннього лісу... Усе це дарує тільки щирі емоції.

«Мишаче полювання»

А ви боїтеся мишей? Таких, як у мультфільмах про Тома й Джері? Ось і герої «Мишачого полю-

вання» мали справу з подібним екземпляром. Дитяча гра, що перетворюється на грандіозну битву не на життя, а на смерть.

Маємо чудову сімейну комедію, яку завжди варто переглянути, якщо з'являється поганий настрій. А сцена з Крістофером Вокеном узагалі вважається однією з найсмійніших у фільмі.

«Фокус-покус»

Фільми про відьом не обов'язково повинні лякати. Вони можуть змусити вас сміятися так, що виступатимуть сльози й болітиме живіт.

Класика вісімдесятих, просякнута атмосферою Гелловіну, цікавими героями та пісню чаклунок, якої ще довго не можна позбутися.

«Усмішка Мони Лізи»

Хоч назва картини пов'язана з портретом флорентійської дами, її образ утілює американська домогосподарка п'ятдесятих, котра постійно хо-

дить у шифонівій спідниці з незмінною усмішкою на обличчі.

Ідеться про фільм-картинку галерею. Теми, що розгортаються в стрічці, зрозумілі кожному: тут маємо і відверті діалоги про жіночу долю, і красиву картинку, і атмосферу змін. Фільм вартий уваги, особливо якщо ви — фанат Джулії Робертс.

«Легка поведінка»

Чудовий гідмор, харизматичні актори й неочікуваний фінал, який викликає тільки щирі усмішки.

Фільм із красивими кадрами та пейзажами аристократичної Англії. Особливо запам'ятовується пристрасне танго Коліна Ферта та Джессіки Біл.

Перегляньте названі стрічки — і осінній настрій вам гарантовано! Тим паче, що він ось-ось переїде в зимовий!

Ольга САБОВЧИК,

студентка відділення журналістики.

Ви маєте право на податкову знижку за навчання!

Громадяни України мають змогу отримати податкову знижку на навчання, однак не всі про це знають, а отже, і не завжди використовують таку можливість.

Щоб отримати податкову знижку на навчання, потрібно:

- 1) оплатити навчання та зберегти квитанцію;
- 2) отримати від роботодавця довідку про доходи;
- 3) до 31 грудня цього року заповнити податкову декларацію про майновий стан, а також

про доходи за минулий рік;

4) подати документи на отримання знижки до Державної фіскальної служби за місцем реєстрації та отримати податкову знижку.

Хто має право на податкову знижку?

Громадяни України, які оплачують навчання в закладах дошкільної, позашкільної, загальної середньої, профтехнічної та вищої освіти за себе або члена сім'ї першого ступеня споріднення (батьки, чоловік / дру-

жина, діти (і усиновлені). Утім, якщо особа не працює офіційно, то втрачає право на знижку, оскільки податкова знижка – повернення частини сплаченого роботодавцем прибуткового податку з офіційної зарплати.

Які документи необхідні?

- Копія паспорта.
- Копія довідки про призначення ІДН (крім фізичних осіб, які мають відмітку в паспорті про право здійснювати будь-які платежі за серією та номером паспорта).

• Довідка про доходи за формою №3.

• Копія договору із закладом освіти.

• Копії квитанцій про оплату навчання.

• Оригінали документів, що підтверджують ступінь споріднення (свідоцтво про народження, свідоцтво про шлюб).

• Податкова декларація про майновий стан і доходи.

• Заява із зазначенням реквізитів рахунку для перерахування коштів.

Отже якщо ви потребуєте захисту своїх порушених прав, звертайтеся за допомогою до фахівців найближчих центрів та бюро правової допомоги на Закарпатті або телефонуйте за **єдиним номером системи БПД – 0 800 213 103 (безкоштовно та цілодобово)** зі стаціонарних і мобільних телефонів в Україні).

Регіональний центр із надання БВПД у Закарпатській області.

Листопадний «Погляд» від 4 курсу

Наш часопис щомісяця наповнюється публікаціями студентів. Переважно, звичайно, із відділення журналістики. Адже в такий спосіб молоді здобувають нові знання та покращують практичні навички. Цей номер готували з участю четвертокурсників під керівництвом доцента кафедри журналістики Галини Шаповалової, яка викладає «Стильову майстерність журналіста», і головного редактора «Погляду» Володимира Тарасюка, за котрим закріплені предмети «Організація роботи друкованих та онлайн-видань». Саме в межах названих дисциплін четвертокурсники готували чергове число газети. Основна мета – використати здобуті знання на практиці.

Після проведеної «летючки» (наради) юні кореспонденти вирішили розділити редакцію на дві частини. Підгрупу, яка відповідає за 1, 3, 5, 7 сторінки, очолила Тетяна Лесюк, а другу (підготовка 2, 4, 6, 8 полос) – Тетяна Проданець.

Через карантинні обмеження кількість подій суттєво зменшилася. А якщо вони і є, то відбуваються переважно онлайн. Отже здобувачі фаху зважали на це, пропонуючи й власні ідеї для матеріалів, щоб змістово-тематична модель номера газети залишалася якомога різноманітнішою. Завдання між кореспондентами розподіляли залежно від потреб і бажання авторів.

Після підготовки матеріалів журналісти надсилали тексти коректору (його роль виконувала Ірина Неменуца), від нього майбутні публікації надходили до редакторів підгруп. За виробничим процесом, який завершувався версткою, вичиткою, правкою полос і надсиланням в друк, стежили наставники.

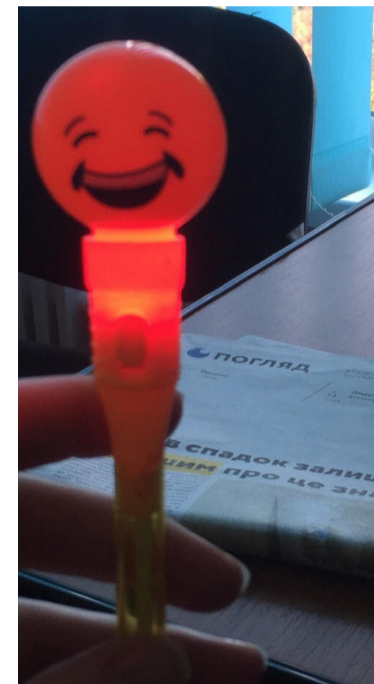
Тетяна Лесюк, одна з редакторів та водночас верстальник, поділилася враженнями: «Це був цікавий досвід. Для мене доволі незвично організувати колектив, але допомогло те, що добре знаю однієї людини. Ми по-новому відкривали одне одного в такій роботі. Нелегко доводиться головному редакторові. Ніколи не думала, наскільки складно все пам'ятати, не забути якість, приміром, фото на пошті серед безлічі повідомлень (чим менше часу до виходу газети, тим їх більше). Важливо слухати команду, виявляти максимальну підтримку. Раніше я просто

писала матеріали, вчитувала їх, уносила правки в тексти. Цей місяць був особливим, бо мене пронизало специфікою роботи з іншого боку».

Своєю чергою, Тетяна Проданець, редактор другої підгрупи, зазначила: «Брати участь у створенні газети – цікавий, але водночас дуже відповідальний процес. Може скластися враження, що бути редактором легко, адже ти просто роздаєш завдання, а потім сидиш і чекаєш, коли хтось щось виконає. Насправді ж відповідаєш за роботу всього колективу, наповнюваність часопису. Найважчим видалось те, що слід було «підганяти» колеги, робити їм інші зауваження. Це не так просто, бо вони – однокурсники й друзі. Але доводилося не зважати на звичні принципи, щоб у підсумку створили якісний продукт».

А ось думка Ірини Неменуци, коректора: «Загалом у мене був досвід такої роботи навіть у межах нашої групи. Тому це не є незнайомим заняттям. Створення газети – дуже узагальнена назва всього процесу виготовлення продукту. За вісьма (у нашому випадку) сторінками криється велика робота, яка не завжди може подібатися іншим. Працювати на посаді літературного редактора, коректора мені складно. Адже часто маю свій погляд на окремі моменти, їхню доречність, тому потрібно оминати цей фактор. Добре, що є й зауваження – стимул розвитку, якщо вони, звісно, об'єктивні».

Ще враження – від Олександри Костьо, авторки публікацій: «Оскільки я часто працюю саме кореспонденткою, то мені було звично обіймати таку посаду. Враження від

роботи над випуском номера часопису і приємні, і тривожні, адже йдеться про високий рівень відповідальності. До того ж ми вже майже дипломовані медійники, тому матеріали необхідно готувати відповідно до вимог для четвертокурсників – належно написані, відредаговані та зверстані. Працювати всім колективом курсу досить непогано, бо знаємо одне одного, уміємо домовлятися, знаходити компроміси. Водночас робота показала: процес створення газети – своєрідне згуртування безлічі ідей, знань та навичок у єдине ціле, що зовсім не легко».

Галина Совбан, інша авторка публікацій, розповіла: «Працювала на посаді кореспондента, важко не було. Добре, що мала змогу радитися з редактором стосовно вибору тем та окремих питань. Водночас подібна діяльність для мене – новий досвід. Із ним відчувала відповідальність перед аудиторією. Труднощі виникли через карантин, оскільки доводилося писати матеріал удома, знаходячи притому зв'язок із героями. Створення газети для мене є дуже клопіткою та «ювелірною» справою; кожне слово у виданні – на вагу золота».

Отже завдання студентів-журналістів 4 курсу виконали: основний проект – листопадний номер «Погляду» – у вас у руках! Екстремальності роботи додавала справді ситуація з карантинними обмеженнями. Результат – виданий часопис – оцінювати, звичайно, читачам! Утім, якщо він вийшов учасно, із різноматематичними й різножанровими публікаціями, то певної мети вже досягнуто!
Богдан ЗІЛІНЕЦЬ,
студент відділення журналістики.

Знайомства онлайн:

бути чи не бути?

Як часто ви знайомитеся офлайн? Спіймала себе на думці: ми забуваємо робити це на вулиці, у маршрутці, у супермаркеті та будь-де, але наживо. Це вихід із зони комфорту! Не актуально, бо ж є чимало сайтів, додатків, зрештою, соцмереж. І якщо в тебе миттєво виникне бажання познайомитися з людиною безпосередньо під час зустрічі, то не знаєш напевне, ким вона є, чим займалася вчора ввечері та як товаришує.

Водночас, коли вивчиш профіль у соцмережах, легко можеш скласти портрет. Знаєш, із ким «зависає», чи вміє готувати, про хобі. І байдуже, що сторінка – відображення того, якими бачимо себе та як хочемо, аби бачили нас. Насправді це може бути лише втіленням образу, продемонстрованого власником акаунту.

За день у фейсбуку напише кілька людей із метою (бажанням) познайомитися, але між ними є ті, котрі майже щодня ходять однією вулицею. Аби показати симпатію – варто на розповіді відреагувати «вогником». «Сторіс», яку не подивилася людина, котру ти розглядаєш у ролі майбутніх друга / подружки / коханої / коханого, можна вважати марно опублікованою. А коли справа доходить до вчинків: промовити комплімент, допомога у важкій ситуації – усе виглядає вже не так позитивно.

Другокурсниця філологічного факультету Ангеліна Мішківська ділиться досвідом знайомств онлайн та офлайн: «У сучасному світі «здибанка» не в соціальних мережах стала рідкістю. Для мене – також. Здебільшого знайомства й власне спілкування відбуваються в режимі «онлайн». Так простіше. Можна відповісти коментарем на публікацію, якщо не здатен набратися сміливості підійти й познайомитися наживо; знайти людину, котра тобі цікава з компанії друзів, – і вже пізніше розпочати спілкування. Не важливо, де саме відбулося знайомство: онлайн чи офлайн. В обох випадках – свої недоліки. Важливо те, де воно продовжується. Бо якщо стосунки почалися зі знайомства в Інтернеті й закінчилися без зустрічей, розмов, поглядів, дотиків, то це – погано. Ще один «мінус» віртуального спілкування – відсутність емоцій. Підтвердженням може бути випадок, який трапився зі мною влітку. Їхала потягом.

Сиділа навпроти хлопця, а потім так склалося, що й в одному автобусі продовжили мандрівку (кілька годин). Думала: бачу юнака вперше та востаннє, тому потреби в знайомстві не виникло. Лише коли вийшов, парубок зрозумів: можливо, ми більше ніколи не зустрінемося й наживо. Здивуванню не було меж, а після бесіди в мене залишилися тільки теплі, приємні емоції. Отже варто віддавати перевагу «живій» комунікації, навіть якщо виходите із зони комфорту».

Студентка факультету історії та міжнародних відносин Ванесса Січ, своєю чергою, розповідає: «Я не в захваті від онлайн-знайомств, але якщо вже так склалося, то, думаю, варто підкріпити зустріччю віч-на-віч. У мене іноді складається думка, що в соціальних мережах люди видають себе не за тих, ким є насправді. Загалом я – за дружбу й знайомства наживо, але інтернет-ресурси можуть підштовхнути до цікавих особистостей».

Ірина Неменуца, студентка відділення журналістики, має свою думку: «Не імпонують знайомства з людьми, про яких ніколи нічого не чула. Це своєрідний челендж для мене, адже маю сформоване уявлення про тих, із ким спілкуватимуся, та потім легко визначаю, чи дуже різняться наші погляди з друзями. Найкращим є варіант розпочати бесіду наживо: у такий спосіб вивчаєш міміку, манери, погляди й швидко можеш визначити, чи правду тобі кажуть. Попередні пункти дозволяють уявляти голос людини та її манеру мовлення, на відміну від того, коли читаєш текстіві повідомлення. Але це про товаришування. Якщо ж спілкування передбачає лише короткочасні зустрічі або ж одноразові, то мені зручніше онлайн чи в режимі телефонних дзвінків».

Отже онлайн – добре, але офлайн – іще краще! Як бачимо, надавати вагомої цінності коментарям, уподобайкам, іншим реакціям на розповіді та вивченню сторінок у соцмережах – не варто. Краще вийти за їхні межі, запросити людину на каву, почати розмову в автобусі, на зупинці, в університеті... Та будь-де, аби тільки наживо!
Олександра КОСТЬО,
студентка відділення журналістики.

Дві кави з іноземцем...

Нотатки мандрівниці

Карантин... Потрібно до Ужгорода, згодом – додому. А як добратися? «Бла-бла-кар!» Його відкрила для себе саме під час тотальної ізоляції. Перша поїздка залишила яскраві враження. Уся сім'я проводжала, усю дорогу по чергово відписувала мамі та сестрі на повідомлення, що зі мною все гаразд. Тільки екран мобільного залишила в спокої на декілька хвилин – дзвінки. Відчула максимальну турботу. Але зараз не про це.

У вихідні в неньки – день народження. Хочу бути в цей час із рідними. Напередодні Ужгород опинився в «червоній» зоні. Проте вихід є. Домовляюся з водієм про поїздку. Зранку, як роблять усі зразкові студенти, необхідно «сходити» на дистанційну пару. Під час відеозв'язку отримую сповіщення про скасування маршруту. Шукаю інший варіант. Бронюю. Чекаю. Час, зазначений для поїздки, минув. Третя спроба виявилася вже результативною. Усе відбувалося в шаленому темпі. За 10 хвилин до відправлення стою біля залізничного вокзалу. Неодноразово дивувалася своїм буремній, невинуватій інтуїції. Чекаючи дзвінка, «озброєним» оком шукала серед прохожих потенційних попутників. Тут стоять чоловік, «запакований» дорожніми сумками, студентка з торбиною для ноутбука, жіночка із собачкою. Запримітила чоловіка, котрий однозначно готувався до далекої дороги: поставив куртку в багажник автомобіля. Мабуть, щойно познайомився зі своїми пасажирками. Подумала: ох, цей карантин, напевно, і вони добираються «бла-бла-каром». 11:55. П'ять хвилин до відправлення. Телефоную невідомий: «Тетяно, довго ще збираєтесь гуляти? Я навпроти Вас». Отак ми й зустрілися :).

На сайті «забронювалися» два пасажирки. Як у тому старому фільмі «Сватання на Гончарівці»: «Нас двоє, Уляна третя, а я четвертий». Чекаємо на ще од-

ного. «Вітаю, підїжджаєте? Чекаємо»... Після короткої розмови водія, за декілька хвилин, зустріла його – іноземця. Скажу чесно, уперше доводилося так близько й довго спілкуватися з представником іншої країни. Насамперед здивувало милозвучне «Добрий день». Розмовляв чистіше, ніж деякі з нас, українців.

Водій зупинився на перевалі на «перевал». Пішли пити каву. Зрозуміло, у придорожній «кафешці» справжньою кавою не почастиють. Вибір був невеликий: капучино з пакетика або міцна кава з вершками. Новий знайомий скривився як середина на п'ятницю, коли почув про капучино з пакетика. І наполегливо пригостив менш шкідливим напоєм.

Слово за словом (як акуратне в'язання бабусиних шарпеток) – зав'язалася й розмова.

– Студентка?

– Так.

– Де навчаєтесь?

– Філологічний, відділення журналістики.

– О-о-о! Галина Шумицька! Перекажіть їй привіт (тут нагода здійснити доручення новоспеченого знайомого) :).

З'ясувалося: Хассам – хірург. Навчався в УжНУ. Нині працює в обласній лікарні. Трішки часу – і я вже знаю про його сім'ю, подорожі, скільки в нього кішок та собак, у чому особливість Єгипту як країни, чи важко проходити молодому лікареві практику в східній частині України, чому любить Львів... Показав фото сестрички та домашніх улюбленців. Розповів про свої захоплення, як вивчив мову за два місяці. Родзинкою пізнавальної бесіди стали кадри з операції з видалення апендик-

су. Новий знайомий намагався пояснити особливості сучасного хірургічного втручання, як прогресує медицина. Погоджуюся: інформація цікава. Однак складно дивитися документальне відео, коли трішки нудить під час серпантинної дороги при тому, що недавно випила каву (ще й у той день без сніданку). Відчуття – такі собі. Проте найгіршого не сталося :).

Рухаємося далі. «Романе, (так звали водія – прим. авт.), може, зробимо ще одну зупинку? Дівчата хотіли капучино», – сказав Хассам. Друга кава... Вражає доброзичливість... Мене знову наполегливо пригостили. Мої намагання заплатити завершилися просто усмішкою Хассам і словами: «Ще буде нагода в Ужгороді». Здається, у мене – автоматичне зобов'язання на зустріч.

...Ми непомітно швидко добралися до Львова. За цей час багато почерпнула нового. А це означає: слід залишатися відкритими у спілкуванні. На жаль, під час карантину було мало можливості обмінюватися досвідом ось так, спонтанно. Узагалі все поставили на паузу. Тому такі зустрічі-знайомства тепер цінуємо особливо.

Тетяна ЛЕСЮК,

«Погляд».

Дещо про спортивні пріоритети студентів в умовах пандемії

Який вид спорту нині найпопулярніший серед молоді УжНУ? Таке запитання я поставив близько 100 студентам із 10 факультетів альма-матер. Ось результати...

– Десять студентів юридичного факультету: для шести улюбленим видом спорту є футбол, для двох – баскетбол, ще для двох – теніс;

– одинадцять студентів економічного факультету: п'ять респондентів віддали перевагу футболу, три – хокею, два – тенісу, один – біатлону;

– дванадцять студентів медичного факультету: шість – за футбол; чотири – за теніс, по одному – за хокей і баскетбол;

– дев'ять студентів факультету історії та міжнародних відносин: чотири віддають перевагу футболу, два – плаванню, два – тенісу, один – біатлону;

– десять студентів фізичного факультету: шестеро найбільше люблять футбол, двоє – хокей, ще двоє – легку атлетику;

– дев'ять студентів факультету здоров'я та фізичного виховання: трьом особливо подобається футбол, двом – баскетбол, двом – настільний теніс, одному – плавання, ще одному – легка атлетика;

– одинадцять студентів хімічного факультету: п'ятеро улюбленим видом спорту назвали футбол, троє – бокс, двоє – теніс, один віддав перевагу хокею;

– дев'ять студентів факультету інформаційних технологій: четверо «проголосували» за футбол, двоє – за баскетбол, двоє – за шахи, один – за теніс;

– десять студентів біологічного факультету: для шести пріоритетним є футбол, для двох – хокей, для одного – теніс, ще для одного – біатлон;

– десять студентів філологічного факультету: четверо улюбленим назвали футбол, двоє – хокей, двоє – плаван-

ня, один – настільний теніс, один – фігурне катання.

Хоч опитування не репрезентативне, та з нього певні висновки у вигляді тенденцій можна зробити. Зокрема, студенти, які відповідали на поставлене запитання, улюбленим видом спорту здебільшого називали футбол. Цікаво: на факультеті здоров'я та фізичного виховання перевага гри № 1 над іншими видами спорту є найменшою порівняно з іншими підрозділами. Мабуть, через те, що на ФЗтФВ значну увагу приділяють баскетболу, настільному тенісу, плаванню, легкій атлетиці тощо.

Ще одна тенденція: популярними видами спорту на інших факультетах є баскетбол, хокей і теніс, тобто ігрові види. Хочеться також звернути увагу: чимало видів (бадмінтон, спортивні танці, важка атлетика, лижні перегони, дзюдо, гандбол тощо) студенти не згадують узагалі, а це, вочевидь, пов'язано з тим, що було опитано порівняно не так багато респондентів.

Крім того, я ставив ще одне запитання: «Чи змінилися пріоритети студентів у зв'язку із запровадженням карантину?» Більшість здобувачів фаху висловилися: «Ні». Єдиним очевидним недоліком є те, що займається улюбленими видами спорту в умовах карантину стало значно складніше, ніж до пандемії. Це, скажімо, тому, що одночасно перебувати в приміщеннях могла обмежена кількість людей, а в певний період і взагалі не дозволяли збиратися для занять із футболу, баскетболу, хокею, боксу тощо. Відповідно молодь частіше почала цікавитися тими видами спорту, які вимагають мінімального контакту (теніс, настільний теніс, бадмінтон, шахи...).

Олександр ТУРЯНИЦЯ,
магістрант
відділення журналістики.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці газети в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

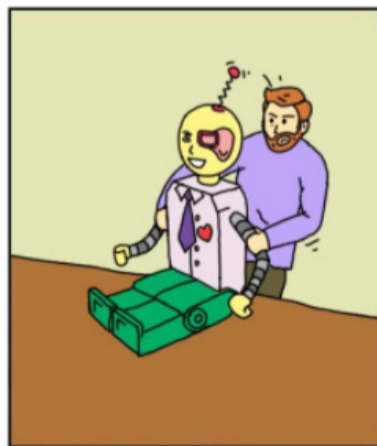
КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращий матеріал «Погляду» в #10 (239) – стаття про бібліотеку (с. 4 – 5) Мирослави Гараздій.

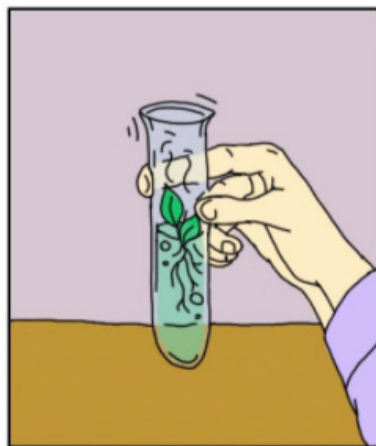
Найрейтинговішим за кількістю переглядів у фейсбуку є інтерв'ю Тетяни Лесюк «...збирав сливи, а поштарка принесла листівку-повідомлення від УжДУ... Мандрівний шлях Івана Мандрика довжиною в 75!». .

Вітаємо авторок!

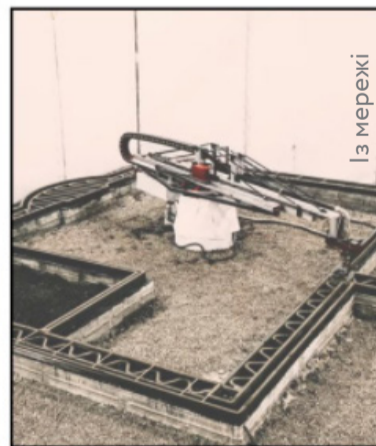
Справжній чоловік майбутнього повинен:

Зібрати сина

Синтезувати дерево

Роздрукувати дім

АНЕКДОТИ

Освіта потрібна не для «кірочки», а для кори головного мозку. ***

– Олексію, у тебе чудовий твір! – Говорить учитель. – Але чому ти його не дописав?

– Тому, що тата терміново викликали на роботу. ***

Син показує батькові позначки за семестр. З усіх предметів – «трійки» і «двійки», а зі співу – «відмінно». Батько, зітхнувши: «І він ще співає...» ***

Учителька перед контрольною:

– Василю! Сподіваюся, не побачу, як ти сьогодні списуєш?

– Я теж сподіваюся, Маріє Іванівно...

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 3963. Ціна – безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 24.11.20. Засновник і видавець – ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад – 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальна за випуск номера: Т.М.Лесюк.

Головний редактор:
В.Ю.ТАРАСЮК.

Художній редактор, кореспондент:
Т.М.ЛЕСЮК.

Коректор:
М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.